

26-03-18

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম্: শান্তি

বাপদাদা

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - পিতাই তোমালোকক নতুন দুনিয়াৰ বাবে নতুন জ্ঞান দিয়ে, যাৰদ্বাৰা সূৰ্য্যবংশী পৰিয়ালৰ স্থাপন হয়, এই পৰিয়ালৰ তোমালোক এতিয়া মালিক হ’ব ধৰিছা”

প্ৰশ্ন : কোনটো কথাত নিশ্চয় দৃঢ় হ’লে আশীৰ্বাদৰ অধিকাৰী হোৱাত সহজ হৈ পৰে?

উত্তৰ : প্ৰথমতে এয়া নিশ্চয় হ’ব লাগে যে বেহদৰ সেইজন বাবাই স্বৰ্গ বনাবলৈ আহিছে, ব্যৱসায় আদি কৰোতেও এয়া মনত থাকে যেন আমি সেই পিতাৰ সন্তান হয়, আমি স্বৰ্গৰ মালিক হ’লে অপাৰ সুখ হ’ব আৰু সহজেই আশীৰ্বাদৰ অধিকাৰী হ’ব পাৰিম। দৃঢ় নিশ্চয় থকা সকলৰ অপাৰ সুখৰ স্তম্ভ উচ্চ হৈ থাকে। যদিহে সুখ নাথাকে তেনেহ’লে বুজিব লাগিব যে মোৰ প্ৰতি পাই পইচাৰো সমান নিশ্চয় নাই।

গীত : যিদিনাখনৰ পৰা মিলন হৈছে তোমাৰ মোৰ

ওঁম শান্তি। এয়া মহিমা কাৰ হৈছে? পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ। তেওঁকেই কোৱা হয় পৰমধামৰ নিবাসী পৰমপ্ৰিয় পৰমপিতা পৰমাত্মা। তোমালোক হৈছা অনুভৱী সন্তান, যাক পৰমপিতা পৰমাত্মাই নিজৰ কৰি লৈছে আৰু তোমালোক সন্তানসকলেও আকৌ পৰমপিতা পৰমাত্মাক নিজৰ কৰি লৈছা। পৰম অৰ্থাৎ নিলগৰো নিলগৰ। এতিয়া আত্মাৰ বুদ্ধিত আহে যে আমি আত্মা বাস্তৱত পৰমধামত পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সৈতে বাস কৰোতা হয়। দুনিয়াত আন কেৰোৱেই এয়া জ্ঞান নাই। তেওঁলোকেতো নিজকেই পৰমাত্মাৰ ৰূপ বুলি বুজে সেয়ে একো জ্ঞানেই নাথাকে। সেই পৰমপিতা পৰমাত্মা যেতিয়া আহি মিলন কৰে তেতিয়া নতুন কথা সুনায় নতুন দুনিয়াৰ বাবে। নতুন দুনিয়াত আছে নতুন দিন, নতুন ৰাতি। পুৰণী দুনিয়াত আছে পুৰণি দিন, পুৰণি ৰাতি আৰু অনেক প্ৰকাৰৰ বহুত দুখ আছে। বহু সংক্ষ্যকেই দুখী। ৰাতি কাম-বাসনাত লিপ্ত হয় আৰু দিনতো পাপ কৰি থাকে। নতুন দুনিয়াত সদায় সুখেই সুখ থাকে। এয়াতো নিশ্চয় বুদ্ধিত থাকিব। নতুন দুনিয়াত সূৰ্য্যবংশী লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজধানী আছে। এনেকৈ কোৱা নহয় যে ৰাজকুমাৰ ৰাজকুমাৰীৰ ৰাজধানী আছে। ৰজা-ৰাণীকেই ৰাজধানী বুলি কোৱা হয়। সমানে সত্যযুগত শ্ৰী লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজধানী আছে। স্বৰ্গ হোৱা বাবে বহুত সুখ আছে। এই সুখৰ বাবে তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰা, সেয়া হৈছে পৱিত্ৰ ৰাজধানী। পিতাই তোমালোকক সেই নতুন দুনিয়াৰ মালিক বনায়। সেই সময়ত বিশ্বত আন কোনো পৰিয়াল বা ধৰ্ম নাছিল। যেতিয়া কাৰোবাক বুজোৱা তেতিয়া আকৌ লিখিব দিবা যে, হয়, এয়া যথার্থ কথা হয়। পলে পলে পুনৰাবৃত্তি কৰা কৰালে নিশ্চয় হ’ব - নতুন পৱিত্ৰ দুনিয়াত সমান যেনে ৰজা-ৰাণী তথা প্ৰজা পৱিত্ৰই হয়। সদায় সুখী হৈ থাকে। সংগমত পৰিচয় কৰোৱা হয় - কলিযুগৰ অন্তত কি হৈছে আৰু সত্যযুগৰ আদিত কি হ’ব, আজি কি হৈছে, কালি কি হ’ব? এতিয়া বেহদৰ ৰাতি সম্পূৰ্ণ হৈছে। আকৌ কালি দিনত ৰাজ্য কৰিব। আজি অপৱিত্ৰ দুনিয়া, কালি পৱিত্ৰ দুনিয়া হ’ব। সাধু সন্ত আদি সকলোৱে গায় পতিত-পাৱন সীতা ৰাম । যেতিয়া এনেকৈ গোৱা দেখ পোৱা তেতিয়া তেওঁলোকক সোধাটো দৰকাৰ আপোনালোকে পতিত পাৱন বুলি কাক বুজি স্মৰণ কৰে? অপৱিত্ৰ কোন হয়? পৱিত্ৰ কৰোতাজন কোন? অপৱিত্ৰ দুনিয়া আৰু পৱিত্ৰ দুনিয়া কেনেকুৱা? নিশ্চয় অপৱিত্ৰসকলক পৱিত্ৰ

বনাওঁতাজন আহিব তেতিয়া পৱিত্ৰ বনাই পৱিত্ৰ দুনিয়ালৈ লৈ যাব। কলিযুগৰ অন্তক অপৱিত্ৰ দুনিয়া, সত্যযুগৰ আদিক পৱিত্ৰ দুনিয়া বুলি কোৱা হয়। তেওঁকেই সকলোৱে স্মৰণ কৰে। পৱিত্ৰ দুনিয়াই হৈছে স্বৰ্গ। তেনেহ'লে নিশ্চয় স্বৰ্গ স্থাপন কৰাওঁতা নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাই হয়। পৱিত্ৰ দুনিয়া, স্বৰ্গৰ ৰছিয়তাই হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। নৰকৰ ৰচোতাৰ (ৰাৱণ) মহিমা কৰা নহয়। তেওঁক জ্বলায়েই থাকে। মনুষ্যই নাজানে, নাম ৰাখি দিছে ৰাৱণ। এওঁৰ দৰে মনুষ্য কোনো হ'ব নোৱাৰে। মনুষ্যই তো পুণৰ্জন্ম লয়। নাম-ৰূপ সলনি হৈ থাকে। ৰাৱণৰ নাম ৰূপ কেতিয়াও সলনি নহয়। ইয়াত ১০ টা মন্তকেই চলি আহিছে। দিন প্ৰতিদিন ফুট আধা দীঘলকৈ বনাই আছে কিয়নো ৰাৱণ এতিয়া ডাঙৰ হৈ গৈ আছে। তমোপ্ৰধান হৈছে আৰু তেওঁক জ্বলায়েই আহিছে। এতিয়া তোমালোকে বুজা যে অপৱিত্ৰ কোনে বনাইছে? এই পাঁচ বিকাৰকেই ৰাৱণ বুলি কোৱা হয়। এওঁৰেই দুখ দিয়ে, অপৱিত্ৰ বনায়। তেনেহ'লে এই বিকাৰক ত্যাগ কৰিব লাগে নহয় জানো। সাধু সন্ত আদি বহুতেই এই বিকাৰকেই দান হিচাবে লয়। কয় যে - আচ্ছা, মিছা কোৱাতো আমাক দি দিয়া। পৰাপক্ষত কাম বিকাৰৰ বাবে কয় মাহত এবাৰ দুবাৰ যোৱা। কিন্তু ইয়াততো পাঁচ বিকাৰৰ কথা হয়। মাত্ৰ এজন চোৰক ধৰিলে তেতিয়া আকৌ দ্বিতীয়জন চোৰে চোৰ কৰিবলৈ ধৰিব। সেয়েহে এয়া যি কোনো লোককেই বুজুৱাটো সহজ হয়। অপৱিত্ৰ আত্মা, মহান আত্মা বুলি কোৱা হয়। অপৱিত্ৰ পৰমাত্মা, মহান পৰমাত্মা বুলি কোৱা নহয়। তেনেহ'লে পৱিত্ৰ কোনে বনাব? নিশ্চয় ভগৱানৰ প্ৰতিয়েই ইংগিত দিব। ওপৰলৈ দৃষ্টি যাব। হয়তো তেওঁ কেতিয়াবা আহিব? তেওঁৰ নাম কি? ভাৰতত শিৱজয়ন্তী তো প্ৰসিদ্ধ হয়। তেওঁৰ নাম হৈছে শিৱ আৰু কোনোৱেই নাম নিদিয়ে। বুদ্ধিত লিংগাকাৰেই আহিব। সোমনাথ ক'লেও বুদ্ধিত লিংগ আহিব।

বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ হয়। প্ৰথমতে তুমি শূদ্ৰকুলৰ আছিল তাৰ পিছতহে ব্ৰাহ্মণ কুল হল। এই কথাও তোমালোক ব্ৰহ্মণেহে জানা। দেৱী দেৱতাৰ ধৰ্মৰ কোনো নাই। হিন্দু সকলে নাজানে যে আমি প্ৰকৃততে দেৱী দেৱতা ধৰ্মৰ। এতিয়া শূদ্ৰকুলৰ হলোঁ। নিজৰ ধৰ্মক পাহৰি ধৰ্ম ভ্ৰষ্ট কৰে, ভ্ৰষ্ট হল কংগাল হৈ গলো। এতিয়া বাবাৰ পৰা তুমি মই আছিলোঁ এই কথাৰ ৰহস্য জানিলা। আমি আত্মাই পৰমধামৰ নিবাসী আছিলোঁ। ইয়াত আহি অভিনয় কৰিছোঁ। প্ৰথমে সত্যযুগত দেৱতা কুললৈ আহিছিলোঁ তাৰ পিছত বৈশ্য বকুললৈ আহিলো। আকৌ দেৱতা কুললৈ আহিম। তোমালোকে জানা কোনটো যুগত কিমান জন্ম ললোঁ। বাকী প্ৰতিজনৰ জন্ম কিমান তাক কোৱা নহয়। চমুকৈ কোৱা হয়। বীজ আৰু বৃক্ষ জোপাক জানিলা সকলো জানিলা। পিতা বীজ হয়। আমি কল্প বৃক্ষৰ নিচিনা। আমি পৰমধামৰ পৰা আহিছোঁ অভিনয় কৰিবলৈ। সত্যযুগৰ পৰা চক্ৰ লগালো আৰু আন ধৰ্মৰ লোকেও বেলেগ সময়ত আহে যেতিয়া বিনাশ হয় তেতিয়া সকলো আত্মায়ে উভতি যায়। পিছত আকৌ ক্ৰমান্বয়ে নিজৰ সময় মতে ধৰ্ম স্থাপন কৰিবলৈ। এই সকলো কথা তোমাৰ বুদ্ধিত থাকিব লাগে। সন্তানে কয় বাবাই আমাক যি পঢ়াইছে তাৰপৰা আমি স্বৰ্গৰ মালিক হওঁ। আপোনা নিচিনাকৈ কোনোৱেও সুখ দিব নোৱাৰে। মানুহে অল্পকালৰ বাবেহে সুখ দিয়ে। সেইটো জীৱ জনটোৱেও দিয়ে। মানুহৰ জীৱন অমূল্য বুলি কোৱা হয়। মানুহেই দেৱী দেৱতা হব পাৰিব। মানুহে বিশ্বৰ মালিক হব পাৰিব। বাবা আপুনি যি সুখ দিয়ে তেনেকুৱা সুখ কোনোৱেই দিব নোৱাৰে। বাবা আপুনি আমাক বিশ্বৰ মালিক বনাই দিয়া। আপুনি ৰচয়িতা হয়। তোমালোকে মাথো বাবাক স্মৰণ কৰা। আন কোনো হঠ যোগ নকৰা নহয়। তুমি বাবাৰ হৈ গলা আৰু জানিলা যে বাবা স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। বাবা পৰমধৰ্মৰ পৰা আহিছে। অতি মৰমৰ পিতা। সকলোৱে তেওঁক স্মৰণ কৰে। লাগিলে যি কোনো ধৰ্মৰ

হলেও হে ভগৱান বা হে আল্লাহ বুলি নিশ্চয় কয়। পিতাই কয় মই সকলোকে সুখ দি যাঁ তেতিয়া ভক্তি মাৰ্গত মোক স্মৰণ কৰিব। এতিয়া আকৌ সুখ দিবলৈ আহিছোঁ, পুনৰ মোক আধা কল্প কোনেও স্মৰণ নকৰে। তাত মায়া নাথাকে যে দুখ দিব। তুমি বিশ্বৰ মালিক দেৱী দেৱতা হৈ যোৱা গতিকে তোমালোকৰ অন্তৰত এই কথা দিনে ৰাতিয়ে থাকিব লাগে। বাবা আপুনি আমাক বিশ্বৰ মালিক বনাইছে আমি অধিকাৰীও হওঁ। পিতাই নতুন বিশ্ব ৰচনা কৰিছে গতিকে নিশ্চয় সন্তান সকলকে মালিক বনাব। ভগৱানে যেতিয়া নেকি স্বৰ্গ ৰচনা কৰে তেনেহলে সন্তান সকলে কিয় স্বৰ্গত নাথাকে। সকলোৱে স্বৰ্গত থাকিলে নৰক নাহিব। এইটো খেল হল জয় পৰাজয়ৰ, সুখ দুখৰ খেল। নতুন দুখীয়াখন পুনৰ পুৰণা হয়। নতুন কোনে বনায় পুৰণা কোনে বনায় এই সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, এই কথা বুদ্ধিত থাকে। সত্যযুগ ত্ৰেতাত সুয্যবংশী চন্দ্ৰবংশী থাকে পিছত দ্বাপৰ যুগত আন ধৰ্ম আহে, কল্পৰ আগতে যেনেকৈ যি হৈছিল তেনেকৈ এতিয়াও পুনৰাবৃত্তি হব।

পিতাই কয়, তুমি মোৰ হৈ যোৱা মই তোমাক স্বৰ্গৰ মালিক বনাম। নিশ্চয় আছে যে এইয়া সেই বেহদৰ পিতাই। আমি অধিকাৰ নিশ্চয় লম। মনমনা ভৱ(মনে মনে ভগৱানক ভবা), মধ্যাজি ভৱ(আদি,মধ্য,অন্ত ভবা) কিমান সহজ। ব্যৱসায় কৰিও বুদ্ধিত এইটো স্মৃতি ৰাখিব লাগে যে আমি বাবাৰ সন্তান। আমি স্বৰ্গৰ মালিক হলে এইয়া সুখত থাকিব। এইয়াই ৮৪ জন্মৰ চক্ৰ। ৮৪ জন্ম কেৱল সূৰ্যবংশী দেৱী-দেৱতাৰহে হয়। তুমি জানা যে আমি স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী। তেতিয়াহে পিতাৰ স্মৰণ আহিব, পাঁচ যুগৰ স্মৰণো আহিব। এতিয়া পুনৰ স্বৰ্গলৈ যাম। আমাৰ ৮৪ জনম পুৰা হ'ল। বুদ্ধিত চক্ৰ ঘূৰাই থকা আৰু শৰীৰ নিৰ্বাহ কাম কৰি থকা। পিতাই কৈছে, স্বদৰ্শন চক্ৰৰ জ্ঞান মোৰ ভক্তক দিব লাগে। তেওঁলোকক বুজালে তৎক্ষণাত এইটো নিশ্চয় হব যে আমি সচাই ৮৪ জন্ম লওয়েই। ৮৪ জন্ম নোলোৱা সকলৰ ধাৰানাও নহব। ৮৪ জন্মৰ অৰ্থই হৈছে প্ৰথমে প্ৰথমে আমি সূৰ্যবংশীত আহিম। অলপ শূনি গলেও স্বৰ্গলৈ আহিব। পিছে ৮ জন্ম নলব, দেৱিকৈহে আহিব পাৰে। তেওঁলোকৰ ৮৪ জন্ম হব জানো। এইয়া জ্ঞানৰ কিমান সুক্ষ্ম কথা! কিমান হিচাব-কিতাব! তথাপি পিতাই কয় আচ্ছা, যদিহে ইমান গুহ্য কথা বুজ নুপোৱা তেন্তে পিতাৰ হৈ অধিকাৰতো লোৱা। আমি শিৱ বাবাৰ সন্তান, তেওঁ স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা, এই নিচা থাকিব লাগে। পিছে মায়াই ধৰি ৰাখিব নিদিয়। কোনোৱে কয় যে পিতা আৰু অধিকাৰক স্মৰণ কৰা- এইয়া কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। মায়াই আমাক কি কৰিব! আমিতো অধিকাৰ নিশ্চয় পামেই। কিমান সহজ কথা! কাৰোবাৰ তীৰ লাগিলে পিতা আৰু অধিকাৰক স্মৰণ কৰি বহুত সুখত থাকে। যেতিয়ালৈ সুখ নাহে তেতিয়া পিতাইয়ো কয় পাই-পইচাৰ সমান নিশ্চয় আছে বুলি। পক্ষা নিশ্চয় থকাৰ সুখৰ পাৰা উঠি থাকে। কোনো ৰজাৰ সন্তান নাথাকিলে কয় যে কিলাৰ ভিতৰত যিয়ে প্ৰথমে প্ৰথমে আহিব তেওঁকেই সন্তান বনাই লব তেতিয়া লাইন লাগি যায়। খেলাতো লাইন লাগে। গাখীৰৰ বটলটো লাইন লাগে। প্ৰথম স্থানত অহাৰ কাৰণে পুৱাই উঠি থিয় হৈ থাকে। নহলে ভাবে বৈ থাকিব লাগিব বুলি। গতিকে ইয়াতো বাবাৰ ডিঙিৰ মালা হোৱাৰ কাৰণে লাইন আছে। সকলো পঢ়াৰ ওপৰতেই নিৰ্ধাৰিত। পিতাক স্মৰণ কৰা, এইয়া নিশ্চয় প্ৰতিযোগিতা। লাগিলে বাকী কাম কৰি থকা। আত্মিক পৰমাত্মাৰ লগত ৰাখি হাতেৰে কাম কৰি থকা..... প্ৰেমিক-প্ৰেমিকা এক ঠাইত বহি থাকে জানো। কাম-কাজ কৰি থাকি বুদ্ধি তেওঁৰ ফালে থাকে। গতিকে ইয়াতো বুদ্ধি এজনৰ লগত ৰাখিব লাগে, যিয়ে আমাক স্বৰ্গৰ মালিক বনাই। যি সময় পোৱা তেতিয়াই পুৰুষাৰ্থ কৰা। গৃহস্থ ব্যৱহাৰতো থাকিব লাগে। এইয়া কোনো কৰ্ম সন্যাস নহয়। শৰীৰ নিৰ্বাহ অৰ্থে কৰিবই লাগিব।

পিতাই এতিয়া ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত আহি কয়, মই তোমাৰ পিতা হয়, মই তোমাক স্বৰ্গৰ মালিক বনাও। তুমি মোক নিজৰ নকৰিবা নেকি? মোৰ হৈছা যিহেতু মোৰ লগত বুদ্ধিযোগ লগোৱা আৰু মোৰ হৈ পুনৰ পবিত্ৰ নহলে, নাম বদনাম কৰিলে বহুত শাস্তি খাব লাগিব। সৎগুৰুৰ নিন্দকে স্বৰ্গত যাব নোৱাৰে। আচ্ছা। বাপদাদা,মোঁ-পিতা,যাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ সদায় সুখৰ অধিকাৰ লোৱা,স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ ৰাজ্য ভাগ্য লোৱা, এনে বাপদাদাৰ মৰমৰ সন্তানক স্নেহপূৰ্ণ মৰম আৰু সুপ্ৰভাত। ৰুহানি সন্তানক ৰুহানি পিতাৰ নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-

- ১) পিতাৰ ডিঙিৰ মালা হবলৈ বুদ্ধিৰ দৌৰ লগাব লাগে। স্মৰণৰ যাত্ৰাত প্ৰতিযোগিতা কৰিব লাগে
- ২) শৰীৰ নিৰ্বাহ অৰ্থ কাম কৰিও স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাব লাগে। কেতিয়াও সৎগুৰুৰ নিন্দক হব নালাগে। নাম বদনাম কৰা কাম কেতিয়াও কৰিব নালাগে।

বৰদান:- নিজৰ হিম্মতৰ আধাৰেৰে উমঙ্গ-উৎসাহৰ পাখীৰে উৰি থকাই শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যবান হোৱা

যি কিয়েই নহওক কিয় কেতিয়াও সাহস এৰিব নালাগে। আনক দুৰ্বল দেখি নিজে কেতিয়াও সংকোচ কৰিব নালাগে। নাজানো আমাৰো এনে নহয়তো- এনে সংকল্প কেতিয়াও কৰিব নালাগে। ভাগ্যবান আত্মায়ে কেতিয়াও কাৰো প্ৰভাৱত বা আকৰ্ষণত নাহে, তেওঁ সদায় উমঙ্গ-উৎসাহত উৰি থকাৰ কাৰণে সুৰক্ষা হৈ থাকে। যি পিছৰ(অতীত) কথা, দুৰ্বল কৰা কথা ভাবে, পিছলৈ চাই, গতিকে পিছলৈ চোৱা অৰ্থাৎ ৰাৱণ অহা।

শ্লোগান:- প্ৰত্যেকৰে উপদেশক সন্মান দিয়াই সন্মান লোৱা হয়, সন্মান দিয়া জনে অপমান কৰিব নোৱাৰে।